

«Νέαν ἔδειξεν κτίσιν ...»

Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος - θεολόγος.

Με την φράση αυτήν ξεκινούν οι Γ΄ Χαιρετισμοί στην Υπεραγία Θεοτόκο, την Παναγία Μητέρα μας. Ως προς το περιεχόμενο, οι 12 Οίκοι από το Ν έως το Ω, η Γ΄ δηλαδή και η Δ΄ Στάση των Χαιρετισμών, αναφέρονται στο κοσμοσωτήριο έργο της Ενσαρκώσεως του Κυρίου και στην μεγάλη βοήθεια που προσφέρει η Θεοτόκος στο έργο αυτό.

Με την εμφάνιση της νέας κτίσεως, που εγκαινίασε ο Κτίστης και Δημιουργός με την Ενανθρώπισή Του, ο Κύριος μας δείχνει, χωρίς να μας επιβάλλη, τον τρόπο της δικής μας αναγεννήσεως, εάν φυσικά ακολουθήσωμε τον δρόμο που μας υποδεικνύει. Εκείνος κατεβαίνει από τον ουρανό, γίνεται άνθρωπος «διά την ημών σωτηρίαν», «ίνα τον άνθρωπον Θεόν απεργάσηται», η δε Παναγία είναι εκείνη «δι΄ ης νεουργείται η κτίσις».

Εάν θέλωμε λοιπόν να γίνωμε και εμείς «καινοί άνθρωποι», ο υμνωδός μας καλεί να «ξενωθώμεν του κόσμου», όχι τοπικά αλλά πνευματικά. Να αποκόψωμε τους δεσμούς μας από τον κόσμο της φθοράς, της αμαρτίας και του θανάτου, κοινώς να ξεκόψωμε από τον κακό μας εαυτό, από τα πάθη μας, από τις κακές ηδονές και από τις διασκεδάσεις του βίου, απ΄ ο, τι μας διασκορπίζει και μας απομακρύνει

τον νού από τον ουρανό, στον οποίον χρειάζεται να μεταθέσωμε όλη μας την ύπαρξη («τον νούν εις ουρανόν μεταθέντες»).

Η απόφαση αυτή βεβαίως, να γίνη ο άνθρωπος ουρανοδρόμος και ουρανοπολίτης, όπως του αρμόζει, δεν είναι καθόλου εύκολη, διότι ο ίδιος είναι εγκλωβισμένος στα γήινα, απορροφημένος από τις φροντίδες και τις μέριμνες του βίου τούτου, καθηλωμένος στα κυρίαρχα πάθη της φιλαρχίας, της φιλοδοξίας και της φιληδονίας. Είναι σχεδόν αδύνατον να λυθή από τα δεσμά του κόσμου που τον κρατούν γερά δεμένο στις αλυσίδες τους. Ο νόμος της σαρκός τον ορίζει και, ενώ κάνει προσπάθειες να τον αντικρούση, δεν μπορεί να ξεφύγη. Ο ταλαίπωρος, όπως ομολογεί ο Απόστολος Παύλος, άνθρωπος, αδυνατεί να λυτρωθή «εκ του σώματος του θανάτου τούτου», από την φθορά και από την αμαρτία που τον κυβερνά.

Και όταν κάποιες φορές τολμά ο ταλαίπωρος αυτός άνθρωπος να σηκώσει κεφάλι και να αναβλέψη, τότε караδοκούν οι δυνάμεις του κακού και της αδικίας να τον χαντακώσουν και πάλι. Αν και συνειδητοποιή ο δύσμοιρος ποιός είναι οι δυνάστες του και επιχειρή να τους αποτινάξη από πάνω του, εκείνοι διαθέτουν τον τρόπο και τα μέσα, την ευελιξία και την προνοητικότητα, ώστε να αναδιπλώνονται και να ξεγελούν τους απογοητευμένους, πλην όμως ευκολόπιστους οπαδούς των, για να συνεχίσουν να τους καταδυναστεύουν.

Έτσι, πουθενά δεν διαφαίνεται διέξοδος στον φοβερό αυτόν ζόφο, κανένα φως δεν διακρίνεται στο σκοτάδι του ανθρώπινου πόνου, της αδικίας και της εκμετάλλευσης, με αποτέλεσμα το κακό να διαιωνίζεται. Εν τούτοις, οι δυνάμεις του καλού όχι μόνον δεν μπορούν να οργανωθούν αλλά και διχάζονται στον αγώνα των.

Από την μια υπάρχουν εκείνοι που θεωρούν ότι δεν μπορεί να γίνη τίποτε, διότι το κακό είναι τόσο προχωρημένο που με καμμία δύναμη δεν αναχαιτίζεται, και από την άλλη υπάρχουν οι πιο ενεργητικοί, που σπεύδουν να συνεργαστούν με άλλους ομοφρονούντες, όπως πιστεύουν, χωρίς όμως να έχουν ούτε οι δικές των προσπάθειες κανένα πρακτικό αντίκρου-

σμα, διότι δυστυχώς κυριαρχούν τελικά οι ατομικές βλέψεις, οι συγκρούσεις και οι ανταγωνισμοί.

Έτσι, ενώ οι προσπάθειες αυτές ξεκινούν με τις καλύτερες θεωρητικά προϋποθέσεις, στο τέλος διαλύονται η καταλήγουν σε αποσπασματικές η προσωποληπτικές κινήσεις χωρίς συλλογικό αποτέλεσμα. Άλλωστε οι άνθρωποι της δράσεως, παρ' όλον ότι διαθέτουν την βούληση, δεν λαμβάνουν υπ' όψιν ότι «ου του θέλοντος ουδέ του τρέχοντος αλλά του ελεούντος Θεού», τον Οποίον όμως συνήθως παρακάμπτουν, με αποτέλεσμα οι ενέργειές των να μην ευλογούνται, να μην ευοδώνονται και τελικά να μην καρποφορούν.

Βεβαίως, όσο περισσότερο αποτυγχάνουν οι κάποιες συλλογικές απόπειρες, άλλο τόσο αποθρασύνεται το κακό και συνεχίζει να εξαπλώνεται και να επιβάλλη τα ύπουλα σχέδιά του, και άλλο τόσο μεγαλώνει η απελπισία και η απογοήτευση των κάπως συνειδητοποιημένων ανθρώπων. Στο τέλος και οι ίδιοι κουράζονται και κάποια στιγμή παραδίδονται οικειοθελώς, μην μπορώντας να αντισταθούν άλλο, στα δίκτυα των παμπόνηρων και αδίστακτων εχθρών και εκμεταλλευτών των.

Και ενώ αυτή είναι δυστυχώς η κατάσταση που επικρατεί, κανείς από τους τουλάχιστον καλοπροαίρετους συνανθρώπους μας δεν φαντάζεται, ούτε στο ελάχιστο, ότι φέρει μερίδιο ευθύνης για το αδιέξοδο που δημιουργείται γύρω μας.

Κανείς από όλους εμάς τελικά δεν αντιλαμβάνεται ότι δεν μπορεί να υπάρξη «νέα κτίση» με παλαιούς ανθρώπους και διεφθαρμένα μέσα και δυνάμεις. Κανείς δεν παραδέχεται εν τέλει ότι, χωρίς εσωτερική ανανέωση, δεν μπορεί να υπάρξη εξωτερική αναμόρφωση και αναδημιουργία. Πως αλήθεια αισιοδοξούμε ότι θα αλλάξωμε την κακοδαιμονία γύρω μας, χωρίς πρωτίστως να φροντίζωμε να διορθώσωμε οι ίδιοι τον κακό μας εαυτό και να απαλλαγούμε από τα φθοροποιά πάθη και τις ζημιογόνες εξαρτήσεις μας;

Ας το πάρωμε απόφαση. Η νέα κτίση προϋποθέτει νέους ανθρώπους και νέα, υγιή μέσα και ζωογόνες δυνάμεις. Μόνον ένας νέος κτίστης

μπορεί να την θεμελιώσει, που δεν υπάγεται ο ίδιος στους νόμους της φθοράς και του θανάτου.

Πράγματι ο Νέος αυτός Κτίστης, ο Χριστός, και «το άνθος της αφθαρσίας», η Παναγία, εμφάνισαν και εμφανίζουν διαρκώς σε όλους τους ανθρώπους τον δρόμο και τον τρόπο της σωτηρίας αντιστοίχως. Η Ένανθρωπιση του Χριστού, «η θεική συγκατάβασις», άναψε το φως για την δική μας μετάβαση από τα κάτω εις τα άνω, με γέφυρα την Παναγία.

Επομένως, μόνον εάν ακολουθήσωμε τον τρόπο ζωής και πολιτείας της Παναγίας και των Αγίων μας, εάν δηλαδή εμπιστευτούμε και εμείς την ζωή μας στον Νέο Κτίστη και δεχθούμε να ανακαινιστούμε σε όλη μας την ύπαρξη, και εάν στην συνέχεια πορευτούμε με συμμόρφωση στο θέλημα του ανανεωτή Δημιουργού μας, με υπομονή, επιμονή, πίστη, ελπίδα και αγάπη, τότε και μόνον τότε θα επέλθη και η καθολική μας εν Κυρίω αναγέννηση, κοινωνική και εθνική, που αποτελεί και την μόνη πραγματική αναγέννηση.

Δεν υπάρχει άλλος δρόμος και άλλος τρόπος για την λύτρωσή μας από τα πολλά δεινά και τις πολλαπλές μάστιγες, που μας βασανίζουν, από τον δρόμο του Χριστού και τον τρόπο πολιτείας της Παναγίας και των Αγίων. Εφ' όσον έχωμε την δοκιμασμένη αυτήν συνταγή στα χέρια μας και γνωρίζωμε και τον ανανεωτή μας και το λιμάνι της σωτηρίας μας, γιατί να εμπιστευώμαστε την ύπαρξή μας στα χέρια άλλων φθαρτών και μάλιστα διεφθαρμένων «ανανεωτών»;

Ας αξιοποιήσωμε επί τέλους την ευκαιρία που μας προσφέρεται και πάλι αυτήν την ευλογημένη και κατανυκτική περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, ώστε να αναγεννηθούμε πνευματικώς και να οδηγηθούμε καρδιακώς και σωματικώς, μέσα από την σταύρωση των παθών μας, και στην προσωπική και καθολική μας ανάσταση, με την βοήθεια του Χριστού και τις πρεσβείες της Παναγίας Μητέρας Του. Γένοιτο!

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>